FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON

fremsat den 24. februar 1994 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

1. Nærværende to forenede sager angår fortolkningen af tre kommissionsforordninger om støtte til privat oplagring inden for oksekødssektoren.

2. Nærmere bestemt er der tale om forordningerne (EØF) nr. 1071/68 af 25. juli 1968 [1], nr. 2471/77 af 8. november 1977 [2] og nr. 1405/78 af 22. juni 1978 [3]. De to sidstnævnte forordninger havde til formål at foretage »en tilpasning af visse af de betingelser« [4], der blev fastsat i forordning nr. 1071/68 med hensyn til ydelse af støtte, idet det er de pågældende to forordninger, der ligger til grund for tvisterne i henholdsvis sag C-434/92 og sag C-433/92.

3. De præjudicielle spørgsmål fra Bundesverwaltungsgericht vedrører fortolkningen af nogle af de nævnte betingelser.

4. Jeg bemærker følgende om de bestemmelser, som hovedsagerne drejer sig om:

1) I henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1071/68 skal en kontrakt om støtte til privat oplagring forpligte lagerindehaveren til:

»...

a) inden for de fastsatte frister på egen regning og risiko at anbringe på lager og oplagre den aftalte mængde af det pågældende produkt

b) at meddele det kompetente interventionsorgan dag og sted for anbringelsen på lager samt art og vægt af de produkter, der skal oplagres

* Originalsprog: fransk.

1 — Forordning om gennemførelsesbestemmelser vedrørende ydelse af støtte til den private oplagring inden for oksekødssektoren (EFT 1968 II, s. 349).

2 — Forordning om ydelse af forudfastsat fikseret støtte til privat oplagring af hele og halve kroppe og såkaldte quartiers compenseés inden for oksekødssektoren (EFT L 286, s. 20).

3 — Forordning om ydelse af en forudfastsat fikseret støtte til privat oplagring af forfjerdinger af oksekød (EFT L 170, s. 20).

4 — Jf. henholdsvis femte og fjerde betragtning til disse forordninger.

c) straks at oversende til det kompetente interventionsorgan dokumentation for anbringelsen på lager

...

e) at give det kompetente interventionsorgan mulighed for til enhver tid at kontrollere overholdelsen af forpligtelserne.«

2) Med henblik på at gøre det muligt at udbene og udskære kødet bestemmer artikel 4 i forordning nr. 2471/77 (hele og halve kroppe og såkaldte quartiers compensés) følgende:

»...

3. Ved anvendelse af denne forordning svarer 100 kg ... [ikke-udbenet] kød til:

a) 77 kg udbenet kød i tilfælde af udskæring og udbening af hele den mængde, for hvilken kontrakt er indgået, eller i tilfælde af udskæring og udbening af det samme antal for- og bagfjerdinger

b) 70 kg udbenet kød i tilfælde af udskæring og udbening af alle forfjerdinger.

...«

3) Ligeledes med henblik på at gøre det muligt at udbene og udskære kødet (forfjerdinger) før indlagringen bestemmer artikel 4 i forordning nr. 1405/78 følgende:

»...

2. Ved anvendelse af denne forordning svarer 100 kg ikke-udbenet kød til 70 kg udbenet kød.

...«

4) Artikel 4, stk. 4 og 5, i forordning nr. 2471/77 og artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 1405/78 bestemmer, at hvis den indlagrede mængde udbenet kød udgør mindre end 85 % af den mængde ikke-udbenet kød, for hvilken kontrakten er indgået, udbetales støtten ikke. Udgør den indlagrede mængde 85 % eller mere, nedsættes støttebeløbet forholdsmæssigt.

5. De faktiske omstændigheder i hovedsagerne har relation til anvendelsen af disse bestemmelser. Lad mig kort redegøre for faktum.

6. I den første sag opnåede Otto Frick GmbH (herefter benævnt »Frick«) en støtte til oplagring af 22 157,4 kg udbenet kød, der var resultatet af en mængde på 29 571 kg før udbeningen, svarende til en nettomængdesats på 74,93 %. Efter at Frick havde udlagret 3 220,8 kg før tiden, krævede Bundesanstalt für landwirtschaftliche Marktordnung (herefter benævnt »BALM«), at selskabet tilbagebetalte hele den ydede støtte, med den begrundelse, at den oplagrede mængde som følge af udlagringen ikke længere nåede op på den grænse på 85 % af den kontraktmæssige oplagringsmængde, som efter forordning nr. 1405/78 er en forudsætning for støtten.

7. Grundlaget for denne slutning var, at BALM for den udlagrede mængde på 3 220,8 kg regnede med den »faktiske« nettomængdesats på 74,93 %, der blev opnået efter udbeningen, hvilket svarede til 4 298 kg før udbeningen. Fratrak man sidstnævnte mængde fra den oprindeligt indlagrede — 29 571 kg — var der kun en udbenet mængde kød tilbage, som hidrørte fra 25 273 kg ikke-udbenet kød, dvs. en i procent udtrykt mængde, der lå under den grænse på 85 % af den kontraktmæssige mængde, som ifølge den relevante forordning skulle være oplagret.

8. Frick gjorde for den forelæggende retsinstans gældende, og har under den mundtlige forhandling for Domstolen gentaget, at det savner grundlag at regne med den »faktiske« sats, idet der skal regnes med den i forordningen fastlagte »fiktive« nettomængdesats på 70 % (100 kg ikke-udbenet kød svarer til 70 kg udbenet kød). I så fald når man op på den grænse på 85 %, der er en forudsætning for at opnå støtte, og denne bør ikke bortfalde, men skal alene nedsættes.

9. I den anden sag modtog Vinzenz Murr GmbH (herefter benævnt »Murr«) en støtte til oplagring af 31 367 kg ikke-udbenet kød. Efter at være blevet opmærksom på, at 5 175,8 kg kød var blevet indlagret inden indgåelsen af kontrakten, krævede BALM, som fandt, at denne indlagring ikke kunne anses for godkendt, hele støtten tilbagebetalt med den begrundelse, at regnede man for sidstnævnte mængde med den faktiske nettomængdesats (77,09 %), der var opnået efter udbeningen, og fratrak man den på dette grundlag beregnede vægtmængde fra den oprindelige mængde, lå den herefter oplagrede mængde under den i den relevante forordning fastlagte grænse på 85 %.

10. Murr var af den opfattelse, at indlagringen af kødet kan påbegyndes før indgåelsen af kontrakten, og at BALM i sagen havde haft mulighed for at kontrollere indlagringen lige så effektivt som efter indgåelsen af kontrakten, idet BALM telefonisk var blevet underrettet om, at Murr agtede at udskære og udbene den pågældende mængde kød samme dag, som selskabets ansøgning om støtte indgik til BALM, hvilket BALM ikke havde modsat sig. Endvidere var Murr som Frick af den opfattelse, at det ved afgørelsen af, hvorvidt den pågældende mængde når op på grænsen på 85 %, er den i forordningen fastlagte beregningsmetode (100 kg ikke-udbenet kød svarer her til 77 kg udbenet kød), der skal lægges til grund.

11. Spørgsmålet i den første sag og det, subsidiært rejste, sidste af de fem spørgsmål, som Domstolen er blevet forelagt i den anden sag, er, hvilken omregningssats — faktisk eller »fiktiv« sats — der skal lægges til grund i forbindelse med udbenet kød ved

fastsættelsen af den mindsteindlagringsmængde, som er en forudsætning for at opnå støtten, helt eller delvis.

12. Ved de fire første spørgsmål i den anden sag ønskes det afgjort, hvorvidt Murr har krav på støtte for det parti, der blev indlagret før indgåelsen af kontrakten med BALM.

13. Ved det første spørgsmål ønskes det oplyst, hvorvidt indlagringen af den aftale mængde først kan påbegyndes efter indgåelsen af kontrakten om oplagring.

14. Forordning nr. 1071/68 indeholder ingen udtrykkelig bestemmelse om dette spørgsmål, men Kommissionen har under henvisning til en række bestemmelser i forordningen vedrørende kontrakten om oplagring gjort gældende, at Domstolen bør besvare spørgsmålet bekræftende. Jeg deler denne opfattelse.

15. I henhold til artikel 3, stk. 2, litra b) og c), skal kontrakten forpligte lagerindehaveren til at give interventionsorganet meddelelse om dag og sted for indlagringen samt om arten og mængden af de produkter, der vil blive indlagret, ligesom lagerindehaveren til interventionsorganet »straks« skal oversende dokumentation for anbringelsen på lager. Det må følge heraf, at indlagringen som udgangspunkt skal finde sted efter indgåelsen af kontrakten.

16. Sammenholder man de nævnte bestemmelser med bestemmelsen i artikel 3, stk. 2, litra e), hvorefter lagerindehaveren skal give interventionsorganet mulighed for til enhver tid at kontrollere overholdelsen af forpligtelserne, peger dette i samme retning. Sker indlagringen inden indgåelsen af kontrakten, vil der kun efterfølgende kunne ske en kontrol, hvis sikkerhed dermed vil kunne blive svækket.

17. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, ønsker den forelæggende retsinstans, at Domstolen tager stilling til, på hvilket stadium indlagringen påbegyndes, jf. artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1071/68

18. I henhold til forordning nr. 2471/77 er *oplagringsperioden* fire eller fem måneder (artikel 5, stk. 1), og *udgangspunktet* er den dag, hvor indlagringen er fuldført (artikel 3, stk. 2, andet afsnit).

19. Hverken forordning nr. 2471/77 eller forordning nr. 1071/68 indeholder tilsvarende præciseringer med hensyn til *det stadium, på hvilket indlagringen påbegyndes*, men der kan dog af de to forordninger udledes værdifulde elementer til opklaring heraf.

20. For det første indeholder artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1071/68 følgende bestemmelse: »Støttebeløbet fastsættes pr. vægtenhed og vedrører den ved anbringelsen på lager dokumenterede vægt forud for frys-

ningen.« Indlagringen påbegyndes derfor efter vejningen, og før frysningen.

21. For det andet anføres det i anden betragtning til denne forordning, at støtten kun kan opnås af private lagerindehavere, der kan sikre en »... korrekt gennemførelse af oplagringen, og som disponerer over de herfor nødvendige lokaler mv. inden for Fællesskabet«. I forordningens artikel 3, stk. 2, omtales »anbringelsen på lager ... af de produkter, der skal oplagres« [litra b)] samt den forpligtelse, der påhviler lagerindehaveren til »at oplagre produkterne i partier, der er lette at identificere« [litra d)].

22. Sidstnævnte oplysning, der præciserer den førstnævnte, giver grundlag for at antage, at det stadium, på hvilket indlagringen påbegyndes, er anbringelsen af kødet på kølelager, idet frysningen først derefter kan gennemføres for navnlig at gøre det muligt for interventionsorganet at foretage den fornødne kontrol.

23. Efter at have konstateret, at lagerindehaveren som udgangspunkt er forpligtet til først at påbegynde indlagringen efter indgåelsen af kontrakten om oplagring, må det herefter undersøges — dette er genstanden for det tredje præjudicielle spørgsmål — hvorvidt en kontrahent, der har indlagret et parti før indgåelsen af den pågældende kontrakt, for hele dette partis vedkommende fortaber retten til støtte.

24. Sagt på en anden måde, skal denne forpligtelse anses som en primær forpligtelse, hvis tilsidesættelse kan medføre en fortabelse af retten til støtte, eller blot som en sekundær forpligtelse, der ikke kan begrunde en sådan sanktion?

25. Domstolen har i sin dom i sagen E. D. og F. Man (Sugar) [5] fastslået, at:

»... når der i en fællesskabsordning sondres mellem en hovedforpligtelse, hvis opfyldelse er nødvendig for at nå det tilsigtede mål, og en sekundær forpligtelse, der i det væsentlige er af administrativ karakter, kan man ikke uden at tilsidesætte proportionalitetsprincippet sanktionere manglende opfyldelse af den sekundære forpligtelse lige så strengt som manglende opfyldelse af hovedforpligtelsen« [6].

26. I sin dom i Fromançais-sagen [7] udtalte Domstolen endvidere:

»For at afgøre, om en fællesskabsretlig bestemmelse er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, skal det for det første undersøges, om de midler, som iværksættes for at opfylde det tilsigtede mål,

5 — Dom af 24.9.1985 (sag 181/84, Sml. s. 2889).
6 — Præmis 20.
7 — Dom af 23.2.1983 (sag 36/82, Sml. s. 395).

svarer til dets betydning, og for det andet, om de er nødvendige for at realisere det.« [8]

27. Formålet med støtten er fremfor alt at tilskynde til oplagring. Men oplagringen skal ske under iagttagelse af bestemte krav, der skal sikre effektiviteten og gøre det muligt for interventionsorganet at foretage en kontrol. I modsat fald vil målsætningerne med forordningerne ikke kunne føres ud i livet.

28. Disse krav, herunder ikke mindst kravet om overholdelsen af den omtalte forpligtelse — hvis betydning jeg har fremhævet — til ikke at påbegynde indlagringen, før kontrakten om oplagring er blevet indgået, må på denne baggrund anses som udtryk for primære forpligtelser, hvis tilsidesættelse som udgangspunkt bevirker, at der for de pågældende mængders vedkommende sker en fortabelse af retten til støtte.

29. Lad mig gentage: Jeg finder på den nævnte baggrund denne sanktion rimelig og nødvendig for at virkeliggøre de afgørende målsætninger med den pågældende ordning, som er at tilskynde til oplagring samtidig med, at uregelmæssigheder og svig forhindres.

30. Når dette er sagt, må man spørge, hvorledes retsstillingen er, såfremt myndighederne alligevel har haft mulighed for at kontrollere indlagringen lige så effektivt, som hvis den havde fundet sted i overensstemmelse med de gældende regler, dvs. efter indgåelsen af kontrakten om oplagring.

31. Det er under denne forudsætning, at Bundesverwaltungsgericht, ved sit fjerde præjudicielle spørgsmål, opfordrer til »en differentieret stillingtagen til den ... problematik« [9], som sagen rejser, en opfattelse, som Kommissionen og Murr deler, og som jeg finder det vanskeligt ikke at tilslutte mig.

32. Jeg bemærker, at BALM telefonisk — hvorved der er tale om almindelig praksis på dette område hos BALM's lokale kontor — fik meddelelse om, at Murr agtede at påbegynde en indlagring før tiden af en vis mængde kød, hvilket BALM ikke rejste indsigelse imod.

33. Såfremt denne »førtidige« indlagring ikke har haft betydning for BALM's mulighed for at foretage en kontrol — vurderingen heraf henhører udelukkende under den nationale retsinstans — må det antages, at lagerindehaveren ikke har fortabt sin ret til støtte for den omtvistede mængde.

34. Jeg går nu over til det spørgsmål, der er fælles for disse to sager. Problemstillingen er

8 — Præmis 8.

9 — Forelæggelseskendelsen, afsnit II, punkt 1, d).

ikke den samme i begge sager. Såfremt Domstolen således følger min opfattelse med hensyn til det fjerde spørgsmål i Murr-sagen, behøver den forelæggende retsinstans ikke nogen besvarelse af sit sidste spørgsmål for at kunne træffe afgørelse i hovedsagen [10].

35. Følger Domstolen ikke min opfattelse, er spørgsmålet dog fortsat relevant, og Domstolens besvarelse af det er under alle omstændigheder en forudsætning for, at den forelæggende retsinstans kan træffe afgørelse i Frick-sagen.

36. Som allerede nævnt angår problemet den omregningssats, der skal lægges til grund, når kødet udskæres og udbenes. Såfremt Domstolen følger de pågældende selskabers opfattelse og finder, at den relevante sats er den faste sats, der er fastlagt i de omhandlede forordninger, bevares retten til den omtvistede støtte under alle omstændigheder. Såfremt Domstolen derimod følger BALM og Kommissionen, som gør gældende, at det alene er den »faktiske« sats, der er relevant, bliver der utvivlsomt ikke tale om nogen ret for Frick, og heller ikke for Murr, med forbehold af det herom nærmere anførte.

37. Min opfattelse er den, at den første af de nævnte løsninger må lægges til grund, når henses til såvel ordlyden af de pågældende bestemmelser som til, at der ikke ses at være nogen retlige holdepunkter til støtte for den anden løsning.

10 — Forelæggelseskendelsen, afsnit II, punkt 1, første afsnit.

38. Hvad for det første angår ordlyden af de relevante bestemmelser bemærker jeg, at henholdsvis artikel 4, stk. 3, og artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2471/77 og forordning nr. 1405/78 bestemmer, at »ved anvendelse af denne forordning ...« svarer X kg ikke-udbenet kød til Y kg udbenet kød.

39. Jeg mener herefter, at dette princip i mangel af nogen udtrykkelig fastsat undtagelsesregel hertil fuldt ud må gælde i forbindelse med anvendelsen af forordningerne.

40. Resultatet bliver, at i tilfælde, hvor en vis mængde udbenet kød i strid med de gældende regler er blevet udlagret, eller er blevet ubehørigt indlagret, således at en støtte for den pågældende mængde under ingen af disse former for omstændigheder kan komme i betragtning, skal der ved afgørelsen af, hvilken mængde ikke-udbenet kød der svarer hertil, regnes med den omregningssats, der udtrykkeligt er fastlagt i forordningerne, og ikke med nogen faktisk sats, som forordningerne ikke omtaler.

41. Det er efter min opfattelse det rigtigste, at man på et så teknisk præget område som spørgsmålet om oplagring af oksekød henholder sig til præcise bestemmelser. Der findes herved en præcis bestemmelse om en fast sats i både forordning nr. 2471/77 og forordning nr. 1405/78 (100 kg ikke-udbenet kød svarer til 77, henholdsvis 70 kg, udbenet kød), hvorimod der ingen bestemmelse er om den faktiske sats, hvis anvendelse Kommissionen har slået til lyd for.

42. En gennemgang af de relevante bestemmelser leder mig således til den antagelse, at det alene er den faste sats, der er fastlagt i forordningerne, som kan finde anvendelse.

43. Domstolen har herved i sin dom i sagen Tyskland mod Kommissionen [11] fastslået, at:

»... fællesskabslovgivningen [skal] være klar, og de retsundergivne må kunne forudse dens anvendelse. Dette krav om en klar retstilstand gælder med særlig styrke, når der er tale om bestemmelser med retsvirkninger af økonomisk art, således at de berørte kan få et nøjagtigt kendskab til omfanget af de forpligtelser, der herved pålægges dem«.

44. Det bestyrker mig i min opfattelse, at der herudover ikke ses at være nogen retlige holdepunkter for den af Kommissionen foreslåede løsning, hvorefter det er den faktiske sats, der skal regnes med.

45. Lige så lidt som forordningerne indeholder nogen udtrykkelige bestemmelser om en omregningssats baseret på den faktisk opnåede nettomængde, kan man efter min opfattelse bøje forordningernes ordlyd i en sådan grad, at det leder til en fortolkning, der kan støtte Kommissionens synspunkt.

46. Kommissionen har for Domstolen gjort gældende, at det af artikel 4, stk. 1, i henholdsvis forordning nr. 2471/77 og forordning nr. 1405/78, hvorefter alt kødet fra udbeningsprocessen skal indlagres (og ikke blot 77, henholdsvis 70, kg udbenet kød pr. 100 kg ikke-udbenet kød), kan udledes, at det er den mængde, som faktisk opnås efter udbeningen, der skal tages i betragtning ved afgørelsen om ydelse af støtte. Denne fortolkning indebærer, at den lagerindehaver, der har valgt at udbene kødet og herved har opnået en større nettomængde, ikke kan oppebære støtten fuldt ud og samtidig bevare muligheden for at sælge de overskydende stykker. Endvidere anføres det i femte betragtning til forordning nr. 1071/68, at »... under hensyntagen til handelssædvaner bør visse afvigelser fra aftalte lagermængder tillades«. Dette er begrundelsen for de procentsatser, der er fastlagt i forordning nr. 2471/77 og forordning nr. 1405/78 (90 %, henholdsvis 85 %, alt efter om kødet er blevet indlagret i ikke-udbenet eller udbenet stand). Det savner herefter grundlag at regne med den fiktive sats, således at der ved beregningen af støtten indrømmes en yderligere margen til den kontrahent, som har opnået en overskydende mængde efter udbening.

47. Jeg deler ikke denne opfattelse.

48. Lagerindehaverens forpligtelse til at indlagre alt det kød, der er opnået ved udbeningen, er utvivlsomt i overensstemmelse med en af de væsentligste målsætninger med de pågældende forordninger, som er at fremme

11 — Dom af 15.12.1987 (sag 332/85, Sml. s. 5143, præmis 23).

oplagring af den størst mulige mængde oksekød [12] og at forhindre svig. Forpligtelsen er på ingen måde uforenelig med faste omregningssatser, som tjener til på forhånd og med nøjagtighed at fastlægge støttevilkårene.

49. I modsætning til, hvad Kommissionen gør gældende, kan formålet med disse omregningssatser ikke alene være at fastlægge en minimumsnettomængdesats, der finder anvendelse i tilfælde af udbening. Omregningssatserne er et afgørende led i ordningerne i henhold til de pågældende forordninger, idet deres anvendelse er udtryk for en fastlæggelse af støttevilkårene.

50. Jeg mener endvidere heller ikke, at femte betragtning til forordning nr. 1071/68 kan fortolkes på den af Kommissionen angivne måde, og at det heraf kan udledes, at lagerindehaverne i tilfælde af udbening ikke har krav på, at der regnes med den faste sats.

51. Men hertil kommer, at en anvendelse på et parti udbenet kød, der er blevet udlagret før tiden eller indlagret i strid med de gældende regler, af den faktiske nettomængdesats med henblik på fastlæggelsen af den mængde ikke-udbenet kød, som partiet svarer til, vil kunne medføre alvorlige beregningsfejl.

12 — Jf. Domstolens dom af 1.2.1994 (sag C-374/92, Irsfeld, Sml. I, s. 301, præmis 24).

52. Den faktiske nettomængdesats fremstår på grundlag af udbeningen af *alt det indlagrede kød*, dvs. uden at der sondres mellem forskellige stykker. I denne forstand er der tale om *en gennemsnitlig nettomængdesats*, som er et resultat af udbeningen *som helhed*.

53. At anvende denne *gennemsnitlige nettomængdesats* på en lille mængde kød — den, der er blevet udlagret før tiden eller indlagret i strid med de gældende regler — som alene består af visse stykker, ville savne grundlag, da denne sats kun er en *faktisk sats* i forhold til den nettomængde, der er opnået efter udbening af den *samlede mængde* kød, som er blevet indlagret.

54. Dette bestyrker mig i den opfattelse, at det er den faste sats, således som denne er fastlagt i forordningerne, der skal regnes med.

55. Hvad angår risikoen for, at de lagerindehavere, som har foretaget en udbening, sælger overskydende stykker herfra, bemærker jeg blot, at det efter de pågældende forordninger (jf. artikel 4, stk. 1) kun er tilladt at foretage udbening, forudsat at *alt* kødet fra udbeningsprocessen indlagres.

56. Jeg skal herefter foreslå, at Domstolen besvarer de forelagte spørgsmål således:

»1) Artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1071/68 af 25. juli 1968 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende ydelse af støtte til den private oplagring inden for oksekødssektoren skal fortolkes således, at en privat lagerindehaver først kan påbegynde indlagringen af den aftalte mængde efter indgåelsen af kontrakten om oplagring.

2) Det stadium, på hvilket indlagringen påbegyndes, jf. ovennævnte bestemmelse, er anbringelsen, før frysning, af det kød, der skal indlagres, på frysehusets kølelager.

3) Forpligtelsen til først at påbegynde indlagringen efter indgåelsen af kontrakten om oplagring er en primær forpligtelse, hvis tilsidesættelse som udgangspunkt bevirker, at retten til støtte for den pågældende mængde kød fortabes.

4) Denne ret fortabes dog ikke, når den private lagerindehaver uden at være mødt med nogen form for indsigelse telefonisk har givet interventionsorganets ansvarlige embedsmænd meddelelse om en påtænkt indlagring før tiden af den pågældende mængde, og denne indlagring har været uden betydning for interventionsorganets mulighed for at foretage en effektiv kontrol med, at lagerindehaveren overholder sine forpligtelser.

5) I tilfælde af udbening skal der ved fastsættelsen af den mængde kød, som skal tages i betragtning med henblik på retten til støtte til oplagring, regnes med de faste satser, der er fastlagt i henholdsvis artikel 4, stk. 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2471/77 af 8. november 1977 om ydelse af en forudfastsat fikseret støtte til privat oplagring af hele og halve kroppe og såkaldte quartiers compensés inden for oksekødssektoren og artikel 4, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1405/78 af 22. juni 1978 om ydelse af en forudfastsat fikseret støtte til privat oplagring af forfjerdinger af oksekød.«